

MRF 2022.47

Planklagenævnets afgørelse af 10. januar 2022, j.nr. 20/07448

Kommune havde fortabt retten til at kræve lovliggørelse af belyst reklameskilt i strid med byplanvedtægt fra 1965, da skiltet i 2014 var opsat på samme pæl og med samme placering som et tidligere skilt, der var opstillet omkring 1977, men som i 2013 var blevet ødelagt i en storm. Den resterende del af påbuddet var ikke i strid med EMRK art. 10 om ytringsfriheden, allerede fordi påbuddet var begrundet i planlægningsmæssigt relevante hensyn.

Sagen omhandlede et reklameskilt, lysinstallationer samt en bil opsat på taget af en bygning på en ejendom i Herlev Kommune, hvorfra der blev drevet erhverv i form af køb og salg af biler. Ejendommen var omfattet af en byplanvedtægt fra 1965, der bestemte, at det ikke var tilladt at opsætte selvlysende eller belyste reklamer på ejendommene eller i øvrigt at reklamere, således at en ejendoms karakter af beboelsejendom forandres. Den 30. marts 2020 meddelte Herlev Kommune påbud om nedtagning og bortfjernelse af reklameskiltet, lysinstallationerne og bilen på taget med henvisning til, at der var tale om forhold i strid med byplanvedtægten, jf. planlovens § 51. Påbuddet blev påklaget af adressaten, der bl.a. anførte, at der havde været opsat lysskilte på ejendommen i over 30 år uden indsigelser fra kommunen, og at kommunen således havde forholdt sig passivt. Planklagenævnet (formanden) fandt for så vidt angik bilen på taget, at efter byplanvedtægtens ordlyd gjaldt forbuddet mod selvlysende eller belyst reklame for alle ejendomme, mens forbuddet mod reklamer i øvrigt kun omfattede beboelsejendomme. Da der i den konkrete sag var tale om en erhvervsejendom, var der ikke hjemmel i byplanvedtægten til at give påbud om, at bilen på taget skulle nedtages og fjernes. For så vidt angik det belyste reklameskilt, den øvrige lysinstallation samt lyset i lygterne på bilen fandt nævnet derimod, at der var tale om forhold i strid med byplanvedtægten, der derfor forudsatte dispensation efter planlovens § 19. Herefter undersøgte nævnet, om der var tale om fortsættelse af eksisterende lovlige forhold. Det fremgik af sagens oplysninger, at der i 1977 var opsat et rundt skilt med belysning på ejendommen, med at dette skilt blev ødelagt i en storm i december 2013, og at der derefter blev opsat et firkantet skilt på

samme pæl og på samme placering i januar 2014. Med henvisning til **MRF 2021.351 Pkn** udtalte nævnet, at genopførelse af den eksisterende skiltning efter storm eller anden hændelig undergang kunne ske i et omfang, der svarede til den hidtidige lovlige anvendelse, medmindre retten til fortsat udnyttelse af ejendommen var bortfaldet som følge af kontinuitetsbrud, jf. § 56, stk. 4. I den konkrete sag fandt nævnet derfor, at retten til at have et belyst reklameskilt på ejendommen ikke var bortfaldet, hvorfor opsætningen af det firkantede skilt var en fortsættelse af den eksisterende skiltning. Nævnet lagde til grund, at det belyste reklameskilt er opsat senest i 1977, og at skiltet derfor havde eksisteret i 42 år, da kommunen indledte sagen om lovliggørelse i 2019. Med henvisning hertil, og da der ikke forelå tilstrækkeligt tungtvejende samfundsmæssige interesser i at håndhæve byplanvedtægtens bestemmelse om skiltning, fandt nævnet, at kommunen som følge af indrettelseshensyn var afskåret fra at kræve lovliggørelse. Nævnet lagde endvidere vægt på, at der ikke i sagen var oplysninger om, at den tidligere ejer havde været opmærksom på, at forholdet var i strid med byplanvedtægten. På denne baggrund ophævede Planklagenævnet den del af kommunens påbud, som vedrørte fjernelsen af bilen fra tag og fjernelse af det belyste reklameskilt. Nævnet kunne derimod ikke give medhold i klagen over den del af påbuddet, der vedrørte den øvrige lysinstallation samt lyset i lygterne på bilen, idet nævnet afviste, at påbuddet var i strid med EMRK art. 10 om ytringsfriheden, allerede fordi påbuddet var begrundet i planlægningsmæssigt relevante hensyn, og det derfor ikke var nødvendigt at tage stilling til, om påbuddet kunne betragtes som et indgreb i ytringsfriheden.

Kommentar: Afgørelsen er sammen med MRF 2021.351 Pkn omtalt i PKNO nr. 20 vedrørende muligheden for genopførelse som følge af hændelig undergang. Med **MRF 2021.351 Pkn** anerkendte Planklagenævnet, at hvis en eksisterende lovlig bygning hændeligt går til grunde, vil en genopførelse af en tilsvarende bygning ikke være en faktisk foranstaltning i modstrid med planlovens § 18, så længe

MAD 2022.47

der ikke er indtrådt kontinuitetsbrud. Sagen ovenfor adskiller sig imidlertid fra MRF 2021.351 Pkn derved, at det oprindelige reklameskilt på ejendommen efter sagens oplysninger var opstillet omkring 1977, hvorfor også det oprindelige skilt var i strid med byplanvedtægten fra 1965. Som Planklagenævnet med rette forudsætter i afgørelsen, var der derfor ikke tale om genopførelse af en eksisterende lovlige indretning, da der efter stormen i 2013 blev opsat et nyt skilt. Som Planklagenævnets afgørelse viser, har nævnets praksis om genopførelse efter hændelig undergang dog vidererækkende betydning, idet genopførelsen indebærer, at den ødelagte og genopførte indretning må betragtes som ét samlet forhold, herunder i relation til myndighedens eventuelle fortabelse af retten til at kræve lovliggørelse som følge af indrettelseshensyn (lang tids forløb).

Afgørelse i klagesag om Herlev Kommunes påbud om nedtagning og bortfjernelse af reklameskilt, lysinstallationer samt bil på [A1], Herlev

20/07448

Herlev Kommune gav den 30. marts 2020 påbud om nedtagning og bortfjernelse af et reklameskilt, lysinstallationer samt en bil opsat på taget af en bygning med reklameformål på ejendommen [A1], 2730 Herlev.

Afgørelsesadressaten har klaget over afgørelsen.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om kommunen har haft hjemmel til at give påbud, jf. planlovens § 51.
- Om klageren havde berettigede forventninger som følge af myndighedspassivitet og/eller indrettelseshensyn.
- Om påbuddet er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10 om ytringsfrihed.

Planklagenævnet kan ikke behandle eller har ikke fundet anledning til at behandle de øvrige klagepunkter i sagen.

Planklagenævnet ophæver den del af kommunens afgørelse, som vedrører påbud om fjernelse af bil fra tag, og den del af afgørelsen, som vedrører påbud om fjernelse af et belyst reklameskilt. Det betyder, at disse dele af kommunens afgørelse ikke længere gælder.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i den øvrige del af klagen. Det betyder, at kommunens påbud om lovliggørelse af den øvrige lysinstallation samt lyset i lygterne på bilen fortsat gælder.

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen og byplanvedtægten for området

Klagen vedrører et reklameskilt, lysinstallationer samt en bil opsat på taget af en bygning på ejendommen [A1], 2730 Herlev.

Ejendommen ligger i et område, hvor der både er boliger og erhverv. På den pågældende ejendom drives erhverv i form af køb og salg af biler.

Det tidligere opsatte reklameskilt på ejendommen fremgår af bilag 1.

Ejendommen er omfattet af byplanvedtægt nr. XX, et område nord for Herlev Hovedgade (https://dokument.plandata.dk/20_1084431_APPROVED_1359622409809.pdf).[1]

Byplanvedtægten fastsætter følgende i § 5, stk. 7, om grundenes benyttelse:

Det er ikke tilladt at opsætte selvlysende eller belyste reklamer på ejendommene eller iøvrigt at reklamere, således at en ejendoms karakter af beboelsesejendom forandres.

1.2. Afgørelsen, der er klaget over

Herlev Kommune gav den 30. marts 2020 påbud om nedtagning og bortfjernelse af et reklameskilt, lysinstallationer samt en bil opsat på taget af en bygning med reklameformål på ejendommen [A1], 2730 Herlev.

Følgende fremgik af påbuddet:

Det fremgår som nævnt i varslet, at der er blev foretaget en besigtigelse den 29. maj 2019, hvor det blev konstateret, at der mod ejendommen [A2] var opsat et stort reklameskilt med belysning på begge sider af skiltet. Herudover var der opsat en installation, der lyste ind over bilerne og reklameskiltet, men hvor en plade skærmede af over for ejendommen [A2]. Der var desuden placeret en bil på taget af ejendommen, som havde lys i lygterne ud over ejendommen. Billeder af det pågældende taget i forbindelse med besigtigelsen blev vedhæftet varsel om påbud af 16. januar 2020.

Herefter fremgik det, at de nævnte forhold er i strid med § 5, stk. 7, i byplanvedtægt nr. XX.

1.3. Klagen og bemærkningerne hertil

I sagen indgår følgende materiale fra klageren: Klagen af 27. april 2020 samt yderligere bemærkninger af 2. juli 2020, 18. juli 2020 og 30. august 2021.

Kommunen er kommet med bemærkninger til klagen den 30. juni 2020.

Planklagenævnet modtog klagen fra kommunen den 30. juni 2020.

Klagen og bemærkningerne er i deres helhed indgået i sagsbehandlingen. De enkelte klagepunkter er kort gengivet nedenfor under afsnit 2.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

2.1.1. Generelt om kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.[2]

Retlige spørgsmål omfatter alle spørgsmål om lovligheden eller gyldigheden af trufne afgørelser, herunder fortolkning eller forståelse af lovbestemmelser samt overholdelse af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger.

Kommunerne fører tilsyn efter planloven. Det betyder bl.a., at kommunen påser overholdelsen af bestemmelserne i de efter § 68, stk. 2, opretholdte vedtægter og planer m.v., jf. lovens § 51, stk. 1. Planklagenævnet kan bl.a. tage stilling til kommunernes tilsynsafgørelser efter denne bestemmelse, herunder afgørelser om lovliggørelse af ulovlige forhold. I den konkrete sag har kommunen truffet afgørelse om påbud om lovliggørelse.

2.1.2. Forhold, som ikke behandles

Det er i klagesagen gjort gældende, at kommunen ikke har vejledt om, hvilke typer lyskilte der kan forventes tilladelse til.

Planklagenævnet har ikke kompetence til at tage stilling til klager over isolerede sagsbehandlingsspørgsmål, som ikke har betydning for gyldigheden af en afgørelse, der er påklaget til nævnet. Kommunens manglende vejledning vil ikke i den konkrete sag kunne medføre ugyldighed af kommunens afgørelse. Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at tage stilling til dette forhold.

2.2. Umiddelbart tilladt eller krav om dispensation

2.2.1. Klagen

Klageren anfører, at der ikke er hjemmel til at kræve skiltet og belysningen på biludstillingen fjernet, og at der ikke har været lys i bilen på taget siden maj 2019.

Planklagenævnet har forstået det som en klage over, at kommunen ikke har haft hjemmel til at give påbuddet, jf. planlovens § 51.

2.2.2. Generelt om umiddelbart tilladt eller krav om dispensation

Bestemmelserne i en lokalplan er bindende over for borgerne, jf. planlovens § 18. Det betyder, at nye forhold, der er i overensstemmelse med lokalplanen, eller som ikke er reguleret af lokalplanen, er umiddelbart tilladte efter planloven. Derimod forudsætter dispositioner, der ikke er i overensstemmelse med lokalplanen, at kommunen kan og vil dispensere fra lokalplanbestemmelserne. Det samme gælder i forhold til byplanvedtægter.[3]

En bestemmelse i en byplanvedtægt må – for at kunne håndhæves som en bindende bestemmelse – være så klart og præcist formuleret, at der ikke kan herske tvivl om, hvorvidt den er overholdt eller ej i den situation, som sagen vedrører.

2.2.3. Planklagenævnets vurdering

Kommunen har truffet afgørelse om, at et belyst reklameskilt, en installation, der lyser ind over bilerne og reklameskiltet, samt en bil opsat på taget af en bygning, som har lys i lygterne, skal lovliggøres.

Byplanvedtægten fastsætter i § 5, stk. 7, at det ikke er tilladt at opsætte selvlysende eller belyste reklamer på ejendommene eller i øvrigt at reklamere, således at en ejendoms karakter af beboelsesejendom forandres.

Planklagenævnet forstår bestemmelsen således, at forbuddet mod selvlysende eller belyste reklamer omfatter alle ejendomme, herunder erhvervsjendomme, men at forbuddet mod reklamer i øvrigt kun omfatter beboelsesejendomme.

Planklagenævnet finder derfor ikke, at det belyste reklameskilt, den øvrige lysinstallation samt lyset i lygterne på bilen er i overensstemmelse med byplanvedtægten, og forholdet kræver derfor dispensation, jf. planlovens § 19.

For så vidt angår placeringen af bilen på taget af en bygning på ejendommen, finder Planklagenævnet ikke, at det fremgår tilstrækkeligt klart af andet led i byplanvedtægtens § 5, stk. 7, at forbuddet mod reklamer i øvrigt gælder for erhvervsejendomme.

I den konkrete sag er der tale om en ejendom, hvor der drives erhverv. Kommunen har således ikke haft hjemmel i byplanvedtægten til at give et påbud om, at bilen på taget skal nedtages og fjernes.

2.3. Fortabelse af retten til at kræve lovliggørelse

2.3.1. Klagen

Klageren anfører, at der har været opsat lysskilt på ejendommen i over 30 år uden indsigelser fra kommunen, og at kommunen således har forholdt sig passivt.

Klageren anfører desuden, at der tidligere var opsat et skilt på samme placering, som blev ødelagt i en storm i december 2013, og at det nuværende skilt blev sat op i januar 2014.

Planklagenævnet har forstået det som en klage over, at kommunen har fortabt retten til at kræve det belyste reklameskilt lovliggjort som følge af indrettelseshensyn, og at opsætningen af det nye skilt er en fortsættelse af den eksisterende lovlige skiltning.

2.3.2. Fortsættelse af eksisterende lovlige forhold

En lokalplans retsvirkninger vedrører alene fremtidige dispositioner. Lokalplanen udløser således ingen handlepligter for ejer eller bruger af de omhandlede ejendomme. Eksisterende lovlig brug kan fortsætte uanset planens bestemmelser, også når nye ejere eller brugere har overtaget ejendommen.

Ved etablering af nye forhold, f.eks. ved opførelse af nybyggeri, skal en eventuel gældende lokalplan eller byplanvedtægt overholdes, jf. planlovens § 18. Dette gælder dog ikke ved genopførelse af lovligt eksisterende bebyggelse efter hændelige begivenheder såsom brand, hærværk eller stormskader, når bebyggelsen genopføres med samme placering og udformning.[4]

2.3.3. Generelt om indrettelseshensyn

Kommunen kan fortabe retten til at kræve lovliggørelse efter en vis tid, hvis ejeren har berettigede forventninger om, at forholdet ikke vil blive krævet lovliggjort.

Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis kommunen er bekendt med et muligt ulovligt forhold, men ikke inden for et rimeligt tidsrum har søgt forholdet lovliggjort (myndighedspassivitet), eller hvis ejeren af andre årsager har haft grund til at indrette sig i tillid til, at byggearbejdet ikke ville blive krævet fjernet af myndighederne (indrettelseshensyn).

En ejer indtræder i tidligere ejeres retsstilling. Det er således uden betydning, om den aktuelle ejer konkret har været uvidende om, at det pågældende forhold var ulovligt.

Selve det forhold, at et byggearbejde er udført for meget lang tid siden, kan medføre en begrænsning i kommunens mulighed for at kræve fysisk eller retlig lovliggørelse, hvis ejeren har haft grund til at indrette sig i tillid til, at byggearbejdet ikke ville blive krævet fjernet af myndighederne (indrettelseshensyn). Det er en forudsætning i den forbindelse, at ejeren ikke vidste eller burde have vidst, at byggearbejdet ikke var lovligt (eller krævede tilladelse), f.eks. som følge af et tidligere afslag på landzonetilladelse eller en tinglysning på ejendommen.

I vurderingen af, om sådanne berettigede forventninger afskærer kommunen fra at kræve lovliggørelse, indgår en konkret vurdering af bl.a. karakteren af det ulovlige forhold, herunder om der er en væsentlig retshåndhævelsesinteresse i den konkrete sag, og om der har været indsigelser fra beboerne i området. Det indgår også i vurderingen, hvor længe forholdet har bestået. Jo stærkere retshåndhævelsesinteressen er, jo flere år skal der gå, før retten til at kræve lovliggørelse fortabes.

2.3.4. Planklagenævnets vurdering i forhold til fortsættelse af eksisterende lovlige forhold

Kommunen har bl.a. truffet afgørelse om, at det belyste reklameskilt på ejendommen skal lovliggøres.

Det fremgår af sagens oplysninger, herunder de fotos, som klageren har fremsendt, at der var opsat et rundt skilt med belysning på ejendommen i 1977, men at dette skilt blev ødelagt i en storm i december 2013, og at der herefter blev opsat et firkantet skilt på samme pæl og på samme placering i januar 2014.

Planklagenævnet finder, at opsætning af et nyt skilt har karakter af genopførelse og ikke almindelig reparation.

Planklagenævnet finder, at genopførelse af den eksisterende skiltning efter storm eller anden hændelig undergang kan ske i et omfang, der svarer til den hidtidige lovlige anvendelse. Nævnet har lagt vægt på, at et forbud mod genopførelse og fortsættelse af hidtidig lovlige anvendelse i disse situationer vil være meget indgribende over for borgeren, og at der ikke i lovens motiver er sikre holdepunkter for, at § 18 retter sig mod genopførelse i tilfælde af storm eller anden hændelig undergang.

Nævnet finder således ikke, at genopførelse med henblik på fortsat lovlige anvendelse i tilfælde af hændelig undergang vil være i strid med planlovens § 18, medmindre retten til fortsat udnyttelse af ejendommen er bortfaldet som følge af kontinuitetsbrud, jf. § 56, stk. 4.[5]

Det runde skilt blev som nævnt ødelagt i en storm i december 2013, hvorefter et firkantet skilt blev sat op i januar 2014. Planklagenævnet finder på den baggrund, at retten til at have et belyst reklameskilt på ejendommen ikke er bortfaldet. Nævnet har lagt vægt på, at det firkantede skilt blev sat op på samme pæl og på samme placering som det tidligere runde skilt.

Planklagenævnet finder således, at opsætningen er det firkantede skilt på samme pæl og på samme placering er en forsættelse af den eksisterende skiltning.

2.3.5. Planklagenævnets vurdering i forhold til indrettelseshensyn

Planklagenævnet lægger på baggrund af sagens oplysninger til grund, at det belyste reklameskilt er opsat senest i 1977, hvor skiltet fremgår af et foto, som klageren har fremsendt. Det belyste reklameskilt havde derved eksisteret i 42 år, da kommunen indledte sagen om lovliggørelse i 2019.

Planklagenævnet finder, at der i den konkrete situation foreligger indrettelseshensyn, og at kommunen derfor er afskåret fra at kræve lovliggørelse.

Nævnet har lagt vægt på, at det belyste reklameskilt har eksisteret upåtalte i 42 år, da kommunen indledte lovliggørelsessagen, og at der efter nævnets opfattelse ikke i den konkrete sag foreligger tilstrækkeligt tungtvejende samfundsmæssige interesser i at håndhæve byplanvedtægtens bestemmelse om skiltning. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke i sagen er oplysninger om, at den tidligere ejer var opmærksom på, at forholdet var i strid med byplanvedtægten, f.eks. som følge af et afslag på dispensation.

Planklagenævnet bemærker, at denne afgørelse ikke nødvendigvis medfører, at kommunen ikke kan håndhæve byplanvedtægten i forhold til andre skilte i området, idet dette vil bero på en konkret vurdering ud fra tidsperspektivet, den samfundsmæssige interesse i at håndhæve

byplanvedtægten og nuværende eller tidligere ejers eventuelle konkrete viden om, at forholdet er i strid med byplanvedtægten.

Allerede fordi kommunen er afskåret fra at kræve lovliggørelse af det belyste reklameskilt som følge af indrettelseshensyn, har nævnet ikke fundet anledning til at tage stilling til klagerens øvrige klagepunkter, for så vidt angår det belyste reklameskilt.

2.4. Ytringsfrihed

Klageren gør gældende, at påbuddet er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, herunder særligt artikel 10. Klageren henviser til, at påbuddet medfører, at klageren ikke kan udnytte sin kommercielle ytringsfrihed som beskyttet efter bl.a. EMRK art. 10.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10, stk. 1, at enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at give eller modtage meddelelser eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til grænser.

Højesteret fandt i U2004.2149H/MAD2004.575 ikke grundlag for at tilsidesætte Naturklagenævnets afslag på dispensation til opstilling af en antennemast til hobbyformål, uanset om dette eventuelt måtte anses for at være et indgreb i ytringsfriheden. Højesteret henviste til de af landsretten anførte grunde, hvorefter planlægningsmæssige og landskabelige hensyn udgør lovlige hensyn, der kan begrunde et indgreb i ytringsfriheden.

Kommunen har i påbuddet af 30. marts 2020 anført, at det er tilstræbt gennem byplanvedtægten, at området skal udvikles til et boligområde, og at lysinstallationerne kan påføre store gener i boligområder og ikke hensigtsmæssigt kan indpasses i sådanne områder. Planklagenævnet finder, at dette er planlægningsmæssigt relevante hensyn.

Planklagenævnet finder ikke, at påbuddet i den konkrete sag er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10 allerede af den grund, at påbuddet er begrundet i planlægningsmæssigt relevante hensyn, hvilket udgør et lovligt hensyn, der kan begrunde et indgreb i ytringsfriheden. Nævnet har derfor ikke fundet anledning til at tage stilling til, om påbuddet kan betragtes som et indgreb i ytringsfriheden.

Planklagenævnet kan på den baggrund ikke give medhold i klagepunktet.

3. Afsluttende bemærkninger

Planklagenævnet ophæver den del af Herlev Kommunes afgørelse af 30. marts 2020, som vedrører påbud om fjernelse af bil fra tag og påbud om fjernelse af et belyst reklameskilt. Planklagenævnet kan ikke give medhold i den øvrige del af klagen.

Planklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4, stk. 1, i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.^[6] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales. Beløbet vil blive overført til indbetalerens NemKonto inden for ca. en måned.

[1] Planen kan søges frem på plandata.dk: <http://kort.plandata.dk/searchlist/#/> (<http://kort.plandata.dk/searchlist/#/>).

[2] Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 med senere ændringer.

[3] Jf. planlovens § 68, stk. 2, modsætningsvis.

[4] Se Planklagenævnets afgørelse af 20. oktober 2021, sagsnr. 20/05027.

[5] Jf. U 2015.3887 H.

[6] Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

Sag:

20/07448

Dato:

10. januar 2022.

Emner:

Planloven, retlig (...)

Highlight:

 Vis/skjul highlight

Planklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/planklagenaevnet/>) • Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • Plan@naevneneshus.dk (<mailto:Plan@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/pkn-naevneneshus-dk>)